

ROUŠKA

ročník 20

číslo 3/17

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín
tel: 596 013 606, mobil: 736766021, email : info@bohumin.charita.cz

ZAKOUŠET BOHA

Milánský arcibiskup Carlo Maria Martini (+ 2012), jezuita a známý italský kardinál, strávil po aktivní službě na milánském arcibiskupském stolci několik let v jezuitském řádovém domě v Jeruzalémě. Setkával se tam s mnoha mladými lidmi, které provázel formou exercicií, duchovních rad a rozhovorů, a se kterými se také modlil za církvev. Tam také vznikla kniha *Hovory v Jeruzalémě*. Mladí lidé si připravili nejrůznější otázky, na které se snažil kardinál Martini odpovědět. Nepochybně prokázal přitom své bohaté zkušenosti i snahu upřímně otvírat mladým lidem obzory víry.

Uvedu z této knihy dvě krátké myšlenky. První je vybrána z odpovědi pana kardinála na otázku po jeho víře a po jeho vlastním zakoušení Boha. V osobní reflexi odpovídá:

„Zakoušení Boha je tím nejsnazším a zároveň tím nejdůležitějším v životě. Mohu ho nalézt v přírodě, při pohledu na hvězdnou oblohu, v lásce, v hudbě a literatuře, ve slovech Bible a mnoha jinými způsoby. Jde o umění pozorně vnímat, a tomu je třeba se učit stejně jako umění milovat či umění odvádět kvalitní práci.“

To, co chtěl otec kardinál těmito slovy předat, je potřeba vnímat Boha, jako někoho živoucího, někoho, koho mohu poznávat v projevech dobra, pravdy i krásy. Podle Martiniho je to něco snadného, protože Bůh nám dává bezpočet příležitostí, jak jej zakoušet: v krásě přírody, v lásce blízkých, v uměleckém díle, ve svém Slově ... Je pravda, že život na nás

útočí také bolestnými zážitky, které plodí strach. Ale právě ony předchozí zážitky blízkosti Boha nám pomohou uchovat v srdci hluboký pokoj, naši důvěru v Něho. Proto je také zakoušení Boha v životě něčím velmi důležitým. A když otec kardinál říká, že je třeba se tomu vnímání učit, říká současně, že jsme toho schopni, tak jako se dovedeme naučit i jiným věcem v životě.

V jiné odpovědi hovoří Martini o oddanosti: **„Bůh rozněcuje oheň oddanosti. Nechám-li se jím zažehnout, je snadné Boha poznat. Nejsem-li oddaný, zůstává Bůh vzdáleným tajemstvím.“**

Vlastně to souvisí s předchozím. Zakoušení Boží blízkosti v nás vzbuzuje touhu žít s Bohem, žít život, který se mu líbí. A „být“ s Bohem, znamená více jej poznávat, více rozumět Jeho jednání i tomu, co míní s naším životem, s naší současnou situací. Touha zůstat věrný, kráčet cestami jeho vůle, je pak onou oddaností, která se nestává něčím obtížným, ale naopak, podle Ježíšových slov, je „břemen lehkým a snadným“ (srov. Mt 11,30). Jen ten, kdo se drží od Boha na distanc, chrání si „svůj život“, neporozumí mnoho z tajemství Boží dobroty, lásky i moci a Boží jednání mu zůstane oním „vzdáleným tajemstvím“. Jak snadné je pak si myslet, že je to Bůh, který mi nerozumí. Pak se rodí nejedno nepochopitelné či vyčítavé Proč?!

Milí přátelé, ne náhodou mi připadly ony dvě myšlenky vhodné pro toto číslo Roušky. Kež nás doprovodí do letních a prázdninových dnů, které jsou před námi. Snad nás čekají také okamžiky pod hvězdnou oblohou, v přírodě nebo s nějakou hodnotnou knihou či více času v setkáních s našimi blízkými, přáteli. Prožijme je jako příležitosti „učit se“ vnímat dobrotu, krásu a blízkost Boží. Možná, že to potřebujeme více, než tělesný odpočinek. Nechme se proto vést Duchem Svatým po cestách letošních prázdnin, cestou oddanosti, která ať se tím více znovu rozhoří.

Aleš Ligocký

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

**Za Boží pomoc při řešení projektů
Charity Bohumín,
především nového charitního domu.**

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- ✧ Za staršího muže, aby po úmrtí manželky našel útěchu a klid v blízkosti Boha.
- ✧ Za pracovníky Charity, aby při práci čerpali sílu ze spojení s Kristem, kterému ve svých bližních slouží.
- ✧ Za dobrovolníky a dárce, kteří charitní dílo podporují, aby ve svém životě zakusili Boží věrnost a velkorysost.
- ✧ Za Boží ochranu na cestách v době dovolených a prázdnin.

POUŤ CHARIT 2017

Jako každý rok i letos se pracovníci, příznivci i klienti všech 18-ti Charit, které působí v Ostravsko – opavské diecézi sešli na Pouti charit. Tentokrát se akce uskutečnila v Ludgeřovicích, v kostele sv. Mikuláše, který je se svou sedmdesátipětí metrovou věží patří jistě k dominantě obce.

Troška z historie kostela:

Kostel vznikl na popud faráře Aloise Bitty. Projektantem i stavitelem byl Josef Holuscha z Dolního Benešova. Slavnostní položení a posvěcení základního kamene se konalo 15. srpna 1906. Základní stavba trvala 17 měsíců. Zajímavostí stavby byly ruční práce na všem, včetně výroby malty a betonu. V roce 1909 byl instalován hlavní oltář svatého Mikuláše a dva boční oltáře – svaté rodiny a svaté Barbory. Všechny tři vytvořil akademický sochař G. Schreiner z Řezna. Stejný autor posléze dodal i čtrnáct obrazů křížové cesty. V roce 1932 byly do kostela dodány varhany z krnovské firmy Rieger-Kloss.

Proč bylo vybráno právě toto místo pro Charitní pouť?

V letošním roce probíhají oslavy 150. výročí narození biskupa **Mons. J.M. Nathana** (narozen: 11. listopadu 1867 Stolzmütz; dnes *Tlustomosty*, zemřel: Horní Slezsko – 30. ledna 1947 Opava), který byl knězem vratislavské diecéze. Během druhé světové války se stal generálním vikářem sudetoněmecké části olomoucké arcidiecéze a olomouckým pomocným biskupem.

Narodil se v rodině učitele působícího na Ratibořsku a Hlučínsku. Od roku 1869 vyrůstal v **Ludgeřovicích**. Zdejší pobyt sám později označoval za nejdůležitější období ve svém životě. V letech 1879-1887 vystudoval gymnázium v Hlubčicích. Už během středoškolských studií se Nathan rozhodl, že se stane knězem, a proto po maturitě začal studovat teologii ve Freiburgu v Bádensku, ale už po roce studia (snad z ekonomických důvodů) přestoupil na Univerzitu ve Vratislavi. Po dokončení studia byl 23. června 1891 kardinálem Koppem ve Vratislavi vysvěcen na kněze. Primiční mši sloužil o dva dny později v Hlučině. Po vysvěcení působil nejdříve jako kaplan v Závišicích u Hlubčic, ale po roce byl jmenován kaplanem v Branicích (v Polské republice). Branice se na dlouhá léta staly jeho domovem. Dne 21. prosince 1946 byl odsunut z nově získaných polských území do Opavy, kde za 6 týdnů poté v Marianu - Ústavu Kongregace dcer Božské lásky zemřel. V listopadu 2014 se tělo biskupa Józefa Nathana vrátilo do Branic.

*Jedním z nejkrásnějších momentů z celé Pouti Charit byla přítomnost nově vysvěceného pomocného biskupa **Mons. Martina Davida**, který celebroidl mši svatou. Byla to jedna z jeho prvních akcí v novém úřadě, tedy všichni ze srdce přejeme pro další léta v náročné práci hodně Božího požehnání.*

Zdeňka Kniezková Brňáková

PO ROCE PRÁCE V CHARITĚ BOHUMÍN...

Jak jsem se k práci v organizaci Charita dostala? V těžké životní situaci jsem měla možnost využívat služby Poradny. Také jsem docházela na praxi jako studentka. Právě zde jsem se setkala poprvé s osobami bez přístřeší a to jinde, než jen u vlakového nádraží, náměstí T. G. Masaryka nebo u autobusových zastávek. Na krátkou chvíli jsem docházela jako dobrovolnice do Charitního domu pokojného stáří. Zde jsem zjistila, že práce s lidmi mne motivuje a baví. Když mne paní ředitelka oslovila, zda bych chtěla pracovat v Nízkoprahovém denním centru pro osoby bez přístřeší a noclehárně sv. Martina, měla jsem týden na rozmýšlenou. Napadaly mě otázky, jako např.: budu umět pracovat s těmito lidmi, budou vůbec chtít mojí pomoc, zvládnou fungovat v tomto prostředí, hrozí mi nějaké nebezpečí? Nakonec zvítězila myšlenka, že jsou to lidé, kteří potřebují pomoc a tak jsem sebrala odvalu a nabídku práce jsem přijala.

Musím se přiznat, že na začátku jsem měla strach z tohoto prostředí, z lidí. Říkala jsem si, že není možné, aby se člověk z normálního života propadl na okraj společnosti a stal se bezdomovcem. Ale bohužel jsem zjistila, že ať si nyní říkáme cokoli, že se nás to netýká a nemůže se nám to stát, tak takové tvrzení nemusí být pravdivé. Ano, nyní máme fungující rodiny, pracujeme a máme stabilní příjem, své bydlení, a děti nás těší a milujeme je. Jenže stačí jeden špatný krok či situace v našem životě, a nastává problém. Při rozhovorech s těmito lidmi jsem zjistila, že často vzpomínají na své dětství, na práci, rodinu, kterou měli a přátele z této doby. Nad budoucností vůbec neuvažují. Někteří se snaží svoji situaci řešit, ale jiní se svým způsobem života smířili, rezignovali a už s tím nehodlají nic dělat. Je nutné s nimi pracovat, a motivovat je k vlastní aktiv-

tě a samostatnosti v jednání. S tím úzce souvisí problém znovuobnovení sociálních dovedností. Lidé bez domova žijí na okraji společnosti, a i když mají příbuzné a známé, tak ti se mnohdy odmítají s nimi setkat, nejeví o ně žádný zájem a necítí potřebu jim pomoci. Spousta klientů se stydí za to, jak žijí, bojí se požádat o pomoc. Někteří nemají sílu již svůj život změnit. Zvykli si na to, že se lidé na ně dívají skrz prsty. Bezdomovci se cítí sami, pravidelně se stýkají pouze s osobami se stejnými problémy, obtížemi a s podobnými osudy, případně s lidmi ze sociálních služeb, kteří jim nabízejí určitý druh pomoci, případně je aspoň vyslechnou.

Chybí jim sociální kontakt s majoritní společností a jen těžko hledají důvody pro to, svůj způsob života změnit. Asi nejdůležitější by bylo zajistit lidem, kteří se nachází na pomyslné hranici mezi normálním životem a životem jako bezdomovec, skutečně sociální bydlení. V okamžiku, kdy člověk přijde nejen o práci a rodinu, ale i o bydlení, je to již jen krok od toho stát se bezdomovcem. Nicméně se zde objevuje také kategorie mladých bezdomovců, kteří buď pochází z ústavní výchovy, přicházejí z výkonu trestu odnětí svobody nebo utekli z domova. Mnohdy se nechtějí nebo nemají kam vrátit. Z pohledu vzdělání jsou bezdomovci držitelé převážně nízké úrovně vzdělání, jen málokdo má ukončenou nějakou kvalifikaci, což má vliv také na možnost uplatnění se na pracovním trhu a možnost sehnat vhodné zaměstnání. Najdou se ale také výjimky. Velmi častým problémem je zneužívání návykových látek či alkoholu. Řada bezdomovců řeší stres spojený s nocováním na ulici užíváním alkoholu a jiných drog. U některých bylo užívání příčinou bezdomovectví. Někteří z nich mají ve svém životě kriminální zkušenost či se dopouštějí drobné kriminality. Souvisí to také s faktem, že někteří bezdomovci se jimi stávají po odchodu z vězení, kdy je pro ně začlenění do společnosti velmi náročné.

Odstupem času jsem zjistila, že většina klientů je vděčná za nabídku pomoci. Snaží se spolupracovat na svém znovu začlenění do společnosti. Tato práce mi umožňuje vnímat bezdomovce jiným způsobem. Spousta lidí, když vidí bezdomovce, jednoduše se otočí, na chodníku přejdou na druhou stranu anebo je odsuzují, i když vlastně neví, čím si tito lidé prošli a neznají důvody jejich cesty k bezdomovectví. Jsou to lidé, kteří mají stejné životní potřeby jako my všichni. Potřebují mít jistotu, že jsou po-

řad lidmi, o které někdo stojí, chtějí si zachovat svoji důstojnost. Ve svém životě si prošli různými etapami veselými i smutnými. Každý člověk si zaslouží pomoc druhého člověka, a ne každý z nás má to štěstí a oporu ve své rodině.

Jsme zvyklí, že se umyjeme, najíme, vypereme prádlo, oblečeme do čistého a večer lehneme do voňavé postele. Přínos DC a NOC vidím v tom, že se pro bezdomovce stávají tyto prostory alespoň na chvíli dočasnou střechou nad hlavou a mnohdy jediným místem naděje v jejich tíživé situaci. Některým klientům se povede najít si bydlení na ubytovně nebo v sociálním bytě. Pokud si najdou práci, mají větší možnost opět bydlet v městském bytě.

Negativně na práci v NOC a DC vnímám to, že mnohdy se klientům snažíme pomoci a oni na oplátku okrádají ostatní klienty, urážejí se, napadají se, navzájem si ubližují. Velmi často si někteří klienti neumí přiznat chybu, obviňují ze své špatné situace všechny kolem sebe. Časem snad každý z nich přijde na to, že pokud chce člověk něco ve svém životě změnit, musí začít právě u sebe např. ve svém chování, myšlení, komunikaci.

A ještě něco pozitivního a motivujícího pro ostatní. Nedávno přišel bývalý klient do DC, přivedl s sebou svého 2letého syna. Navštívil nás, aby ukázal ostatním klientům, že pokud dostane člověk druhou šanci a správně ji využije, může se ze špatné životní situace vlastním úsilím a vytrvalostí dostat zpět do běžného života. Získal práci, oženil se, založil rodinu a je se svým životem spokojen. Věřím, že takových klientů budeme mít více.

„Tajemství šťastného života spočívá v tom, s jakou elegancí dokážeme přijmout změnu.“

Karin Vitová, vedoucí Noclehárny sv. Martina

20. VÝROČÍ VZNIKU CHARITY BOHUMÍN – „JAK NA TO“

Dne 1.3.1997 Mons. František Václav Lobkowicz ustavil Oblastní charitu Bohumín, která pak byla přejmenována na Charitu Bohumín.

Rádi bychom s našimi příznivci, přáteli, bývalými i současnými pracovníky důstojně oslavili toto výročí, a to ve čtvrtek dne 21.9.2017.

20. výročí založení Charity Bohumín

Jednou z našich plánovaných akcí k této oslavě bude beseda se zaměstnanci Charity Bohumín a paní Šárkou Kaletovou, odbornicí na péči o seniory, držitelkou ocenění Sestra roku 2008.

Beseda pod názvem „**Jak na to**“ se bude dotýkat témat, která trápí rodiny, které se starají o své nemohoucí blízké v rodinném prostředí – o své seniory či tělesně postižené.

Často hledáme odpověď na otázky typu:

- ✧ *Jak polohovat a přesouvat ležícího, abych neublížil jemu ani sobě*
- ✧ *Na co dávat pozor při podávání stravy*
- ✧ *Jak dobře zajišťovat pitný režim a vyváženou stravu*
- ✧ *Jak zajistit prevenci pádů*
- ✧ *A spoustu jiných témat...*

*Chtěli bychom při naší besedě kromě těchto témat nabídnout také **praktické návčky** přesouvání ležícího, polohování, podávání stravy ... adt. Prostě pomoci se vším, co vás trápí, zajímá.*

Přijďte, srdečně vás na naši „pracovní“ besedu zveme ☺